

[Børhhard Baunsgaard]

dende, for det kan jo få os til at tænke i helt nye baner.

Det, ministeren sagde, var, at fradraget ingen rolle spiller, hvis det drejer sig om en skattesag af betydelig størrelse. Må jeg tage det bogstaveligt og som en sandhed, vi kan gå videre med? For det kan da få betydning for den fortsatte behandling i udvalget.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg havde såmænd troet, at vi skulle komme ganske kort igennem denne sag, for det er jo en genfremsættelse fra første samling af indeværende folketingsår. Jeg har derfor stort set til hensigt blot at henvise til, hvad jeg sagde, dengang forslaget var til behandling her i tinget (Folketingstidende 1983-84, 1. samling sp. 2498 ff.).

Derudover kunne jeg henholde mig til, hvad skatteministeren sagde heroppefra, og kun lige understrege hans bemærkninger om, at såfremt man vedtager dette lovforslag, afskaffes den gældende fradragsret for bistandsudgifter i skattesager, og der sker yderligere det, som ministeren også pegede på, at vi sikkert vil få et væld af sager, der går videre, hvor målet ellers må være at få sagerne afgjort så lokalt som muligt, så nær ved skatteyderen som overhovedet muligt.

Men nu er vi jo kommet ind på historiske betragtninger, og det synes jeg ikke der er grund til at gå videre med. Da der i fjor var drøftelser om disse forhold på grund af den nævnte dom, var man som et skridt på vejen ved at føre en linje igennem, der dog gav nogen mulighed for at yde noget til de skatteydere, som skulle have deres sag afgjort, men det kunne vi bare ikke komme igennem med. Senere er der altså sket det, at retstilstanden er blevet ændret, det vil sige, man har fået den gamle retstilstand tilbage, som vi kendte den fra før 1969, med alt, hvad deraf følger, og det synes jeg kun er godt.

Men at det, skatteministeren havde gennemført, skulle være kuppet, som hr. Lykke-toft sagde, må jeg bestemt tage afstand fra. Det er landsskatteretten, der i en sag af stor betydning med otte af sine medlemmer – de syv med en ganske entydig begrundelse og den ottende med noget, der slutter sig til dette – er nået tilbage til den gamle retstilstand, vi havde. Det synes jeg er væsentligt at slå fast, og derfor er der sådan set ingen grund

til at lave andet. Man kan ønske andet fra anden side, men vi står i hvert fald fast på at ønske den retstilstand, som vi også ønskede havde været til stede ubrudt fra årene forud for 1969.

Der er ikke tale om, som hr. Lykke-toft nævnte, at man skal have stjerneadvokater og toprevisorer til at se på forholdene. Det afgørende er dels at sørge for få sagerne afgjort så lokalt som muligt og undgå, at der kommer mange og store skattesager ud af det, dels at sørge for, at den pågældende mindre skatteyder føler sig tryk ved det, der hænder.

Det er også rigtigt, som ministeren var inde på, at de lavere instanser, det være sig ligningskommissioner eller skatteråd, lægger sig voldsomt i selen for at søge at klare tingene, for at den pågældende skatteyder ikke skal have yderligere omkostninger. Men ofte vil han føle sig lidt mindre tryk ved ikke at have en bistand over for dem, der trods alt sidder på den anden side af bordet, og det er dér, det spiller ind.

Jeg kender skatteforvaltninger, der kunne ønske, at man nåede så langt, at enhver bistand, der blev ydet også til udfyldelse af selvangivelsen, var en udgift, der kunne trækkes fra, for derved ville man få et bedre grundlag for ansættelsen af den pågældende og dermed en sikkerhed for, at ansættelsen var rigtig fra første færd, hvorved man også sparede den offentlige forvaltning. Jeg tror, det ville være vejen frem.

Jeg vil ikke afvise at drøfte den tanke, som den socialdemokratiske ordfører rejste, nemlig at få en ordening, hvorved revisorer og sagførere efter en bestemt takst kunne være til rådighed i visse mindre sager. Det er muligt, man kunne gøre det. Det kan vi drøfte. Men at tro, at vi i øjeblikket med det, vi har til rådighed rundt omkring i skatteforvaltningerne, kan udvide den service så meget, at de også skulle kunne klare det for skatteyderne i alle sager, tror jeg er at gå for vidt.

Ud fra disse betragtninger må jeg sige, at vi i hvert fald for nærværende aldeles ikke kan tilslutte os det foreliggende lovforslag.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Da jeg jo ikke hører til kustoderne i dette ting, kan jeg allerede af den grund ikke gå